

Г. ФИЛИПОВ
ДОБЪР УРОК

chitanka.info

В дълбоката и страшна гора живеел лъвът. Той бил най-силното и кръвожадно горско животно и затова всички животни го избрали за цар на горските жители. Горд и величествен се разхождал властелинът, размахвал нехайно опашката си, а царствената му грива се разтърсвала при бързия му и пъргав ход и лъскавата му козина нервно потрепвала на слънцето. Страх и ужас всявал лъвът със силния си рев из цялата околност. В дълбоката тишина на гората ревът му се чувал още по-страшен, клоните на дърветата се огъвали като от силен вятър, а земята треперела под краката му. В цялата гора наставала неописуема тревога. Птиците излетявали от гнездата си, горските зайци и катеричките се спотайвали в шумата, сърните препускали, за да се скрият в непристъпните дебри и даже вълците, лисиците и мечките се присвивали в своите леговища и пещери, кротки като агнета.

Единствен лъвът, безстрашният горски цар, стоял сред гората, ревял с цяло гърло, тракал с острите си зъби, а очите му святкали в мрака като искри.

Минавали дни и години. Лъвът бил все така горд и величествен цар, страшилище за всички животни. Мислел се за най-силен и всички трябвало да му се подчиняват.

Пред пещерата, където живеел, имало малко дъбово дърво, израсло точно пред входа. Времето минавало и младото дъбче растяло, хвърляло клони и шума, поливано от дъждовете и топлено от слънцето. Лека-полека пораснало толкова, че постеснило входа на пещерата.

В началото лъвът не проумявал какво става, мислил, че е надебелял от плячката и почнал да се укорява заради лакомията си. Но колкото и да се заричал, не можел да измени на хищническия си нрав. Веднъж изял цяла сърна, коремът му се подул като тъпан и той с мъка се проврял в леговището си. Понеже бил лаком, разболял се от преяждане и легнал болен. Когато след време се надигнал от постелята си, лъвът видял, че някогашното дъбово дръвче е станало грамаден клонест дъб, покрит с листа, а в клоните му мътели гургулици. От двете страни на дънера му прозирали корубести пролуки, където лъвът едва проврял лапите си. Бил като в тъмница и така заревал, че гората потреперила, а животните се втурнали да бягат. Разгневен, лъвът започнал да драска с нокти и да гризе със зъби дебелия кора на дъба. Но грамадното дърво стояло непоклонимо и само листата му шумолели

от вятъра. Полудял горският властелин, започнал да хапе камъни и клечки да реве. И в тоя рев имало неизказана мъка и жалба за свобода.

Дошли всички животни и искали да помогнат на неволния пленник, но дъбът стоял непоклатим на предишното си място и животните напразно губели сили. Някои се разотишли, а други, със сълзи на очи, гледали мъките на своя господар и безсилни стояли и чакали края му. В това време долетял тих и слаб глас.

— Кой си ти и какво искаш? — ревнол лъвът.

— Не се сърди, господарю, аз съм слабото и нищожно червейче! Корояда.

— И какво търсиш тук?

— Аз съм твой съсед. Заселих се преди време в този могъщ дъб и под дебелията му кора се храня и живея — отвърнало червейчето.

— Не мога да ти помогна с нищо! — ревнол лъвът.

— Аз нищо не искам, господарю! Някога ти ме спаси от един кълвач, като го прогони, когато искаше да ме клъвне. Кълвачът се уплаши от тебе и избяга. Ти не знаеш това, но аз го помня и сега искам да ти се отплатя. Ще ти помогна да излезеш от тая тъмница!

— Какво можеш ти, смешна и нищожна твар! — отвърнал лъвът.
— Махай се от очите ми, докато не съм те стъпкал!

— Нищожен червей съм аз, господарю! Не отричам! Но сега ще покажа на света, как и най-нищожният червей може да помогне и на най-силния звяр! Почакай малко, господарю, и ще видиш! Аз ще проям грамадния дъб, той ще изсъхне, ще се превърне в дънер и ти лесно ще го катурнеш. Тогава ще си свободен!

И кореноядът се заловил за работа. Започнал да обикаля дървото и да прояжда дървесината, направил хиляди пръстени около него, навлязъл дълбоко в сърцевината му и продължил да дълбае като къртица.

Дъбът започнал да вехне. Една есенна вечер долетял вятър, забучал в клоните му, залюшкар го и дъбът се сгромолясал на земята с грохот и вой, като пронизан труп...

Тогава до ушите на лъва долетял като насън слабият и тих шепот на корояда:

— Господарю, ти си свободен и пак си всесилният цар на горските животни!

Зарадвал се могъщият лъв и занадничал да види своя освободител, но малкото червейче било скрито в сърцевината на поломения гигант.

— Казвай какво искаш за награда! — заревал лъвът.

— За мен е достатъчно това, че съм жив! — отвърнал короядът.
— Бих те помолил обаче, да не си толкова горд и да запомниш едно — и най-нищожната божа твар може понякога да бъде полезна и на най-всесилния горски звяр — царят на животните. Затова пази и зачитай беззащитните и по-слабите от теб!

Навел глава царят на животните и поел из гората с отпусната опашка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.